ללא כותרת, 2023

ללא כותרת, 2023

ללא כותרת, 2023

בזכות הפלסטיני שזרק עליו אבן

שלדים וגולגלות הם חלק מיצירתו של אסף רהט. בתערוכה חדשה הוא מעלה לקורבן את דמויותיהם של אביבה אורי ושל יוזף בויס. "אני נהנה לדרוך קצת על גופות קדושות ואהובות"

אסף רהט הגיע לאמנות במקרה. בשירותו הצבאי היה בנח"ל המונצח. "באחד הסיורים במחנה פליטים בעזה", הוא מספר, "חטפתי אבן במרפק, דבר שגרם לשבר קטן והוביל לאשפוז של שלושה שבועות של שיכרון חושים בבית הבראה שלוש בכרמל. זה היה כמו גן העדן של הירונימוס בוש מוקף בגיהנום הנורא של עזה. שם, כחלק מריפוי, התחלתי לרשום ובציור ובעיקר ציירתי את הנוף שנשקף מהחלון אל הר הכרמל. אז מה שאני עושה כבר כמעט 30 שנה זה בזכות אותו פלסטיני שזרק עלי אבן ועדיין לא החלטתי אם זו קללה או ברכה".

בתערוכה חדשה, "העין של אביבה הגוף של בויס", המוצגת במוזיאון בר־דוד בקיבוץ ברעם הוא מעלה קורבן את דמויותיהם של הציירת אביבה אורי ושל האמן יוזף בויס. "אני נהנה לדרוך קצת על גופות קדושות ואהובות גם עלי, מהמסורת של הציור הישראלי ומההשפעות הבינלאומיות עליה בשנות ה־70 וה־80", הוא מסביר.

יצירותיו של רהט, רישומים וציורי טמפרה על בד יוטה, אינן קלות לצפייה. יש תחושה שהן מנוגדות לאישיותו הנעימה של האמן בן ה־53. הוא עובד עם חומרים של היום־יום שהוא מוצא לפעמים ברחוב או בזבל. הוא מתמקד בנושאים כמו מוות, שלדים, רוחות וסערות, ומצייר חסרי בית ואיברי גוף חשופים. "שלדים וגולגלות עוברים ביצירתי כחוט השני לאורך השנים", הוא מוסיף. "מעגל החיים מלווה אותי מלידה, דרך מיניות, חיים, יצריות ומוות. זה סוג של ואניטאס אצלי, אבל בשונה מהוואניטאס המערבי, שעסוק בציור של טבע דומם סימבולי, אני מתחבר יותר לוואניטאס של תרבותיות קדומות כמו האבוריג'ינים באוסטרליה או האינדיאנים באמריקה שהמוות אצלם הוא חלק מהחיים. ככל שאני מתרחק מלימודיי במדרשה אני יותר ויותר נהנה לספר סיפורים ולצייר ציור נרטיבי. זו כמו בגידה במסורת המודרניסטית שינקתי משדי רפי לביא במדרשה, מדלות החומר ומהחילוניות התל־אביביות. אני חילוני גמור אבל כאמן אני קצת דתי". התערוכה, שאצר אבי איפרגן, תימשך עד 1.10.

נעמה ריבה

ללא כותרת, 2023

ללא כותרת, 2023 צילומים: דרור מילר